Nr. 34

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

PLOAIE DE DOLARI

Nr. 34

risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Ploaie de dolari

CAPITOLUL I
„La balaurul roşiu“

– Trebue să câştig urgent parale !

Cuvintele acestea bâzâiau necontenit în mintea lui Bill Gazon, care mergea cu o-chii înainte, fără ca totuşi, să vadă nimic. Prietenu-i negru, Sam, era, oarecum nevoit să-l ducă, deoarece se ciocnea mereu de un obiect sau altul. Vedea numai un vapor pierind în zare, un vapor pe *c*are ne aflau duşmanii cu iubita sa soră Thea.

Se isprăvise totul! Râse încet, dar era mai mult un plâns deghizat. Să-şi mărturisească, oare, slăbiciunea?

Nu! Era doar un strigăt mut, o răzvrătire împotriva sorţii căci nu ceda.

Duşmanii pluteau peste Ocean, spre Europa. Nu le cunoştea itinerariul, dar atâta ştia: că trebuia neapărat să-i urmărească şi cât mai de grabă.

Şi iar îi bâzâiau în minte cuvintele: „Trebue să câştig urgent parale!”

Dar cum şi unde?

O întrebare la care era greu de răspuns, chiar şi’n

oraşul acesta imens. New-York, oraşul miliardarilor, în care mii de şomeri căutau de lucru, cu ochi înfriguraţi, zeci de cerşetori flămânzi mureau pe sub poduri şi unde un comitet de binefacere nutrea zilnic, gratuit şase mii de oameni.

La periferie, dincolo de străzile cu sgârie-nori şi palate, rânjea sărăcia, distrugând imaginea unei Americi unde te poţi îmbogăţi repede.

În pofida tuturor acestora, Blll Gazon ţinea să-şi procure repede bani de plecare.

— Sam, suflet credincios, cred că nu-i nevoie să-ţi spun că trebue să câştigăm urgent parale şi cu cât mai multe, cu atât mai bine, însă cel puţin atâta cât să ajungem în portul cel mai apropiat al Europei.

— Perfect! râse Negrul. Am participat la gale de box, am păzit vite, am cărat saci de cafea, am font angajaţi la jupânii con- trabandişti… despre acest episod scurt nici să nu mai vorbim… şi câte n'am învârtit! De ce, adică, n'am reuşi să ciupim, de pe undeva cei câţiva dolari cari ne trebue?

Şi, cum ocoleau, într'o zi, iarăşi străzile, Bill Gazon văzu un tânăr pe care i se păru că l-a mai văzut odată. Dar cine era şi unde-l văzuse? Şi, tot frământându-şi creierii, îşi aminti şi, alergând la el, îl bătu pe umăr :

— Barrow ! Eşti d-ta cu adevărat, sau mă înşel?

Tânărul se'ntoarse încet şi-l privi în obraz. Gândurile îl năpădeau potop. Apoi, deodată, în ochii-i adânci luci o rază de bucurie.

— Gazon! D-ta aci?

— Da. Caut o slujbă ca să-mi fac, rost de banii ce-mi trebue ca să urmăresc banda galbenă. Au fugit În Europa cu fetele şi vreau să mă iau după ei.

— Serios? — se miră Barrow. O ştii precis? Nu se poate! Am descoperit casa lor, dar n'am putut intra, fiind prea slab. N'am nici eu parale.

Bil! Gazon Îl privi uluit. Cine să aibă dreptate?

El era convins că Japonezii au plecat din America, iar Barrow pretindea că a găsit ascunzătoarea celor cari

răpiseră fetele. Cum se potriveau una cu alta?

Chibzui repede asupra celor ce fuseseră. Ultima dată, când descoperise ascunzătoarea duşmanilor, aceştia se grăbiseră să plece. Poate că doar în aparenţă?

Să fi având, cumva, Barrow dreptate şi Japonezii erau încă aci, schimbându-şi doar ascunzătoarea? Uite, gândul ăsta nu-i venise.

Negrul se apropia de ei. Bill Gazon făcu recomandările:

— Sam, prietenul meu, şi mister Barrow, fratele mai mic al prietenei Theei, Ivanovna. Ne sbatem cu toţii să scăpăm fetele. Barrow susţine că Japonezii sunt încă aci. Ce zici tu de asta, Sam?

Acesta dete, mut, din umeri. Ce se putea face, în cazul acesta?

Mergând înainte, Bill Gazon se uită cu coada ochiului la Barrow. Acest vlăstar al unei vechi familii de aristocraţi şi ofiţeri ruşi era pe cale să moară de foame pe străzile New-Yorkului, în America aceasta unde toată lumea îşi închipue că se găsesc bani pe uliţi.

— Tocmai voiam să mergem să mâncăm. Vino cu noi, Barrow, te rog!

Şi toţi trei intrară tntr'un birt mic şi Barrow nu tăgădui că n'a mâncat de mult nimic.

— Du- ne acolo unde ai descoperit pe Japonezi! Fiind trei, vom şti noi cum să ne introducem.

Întocmai cum cartierul Harlem din New-York este stăpânit de Negri, cari îşi au acolo bordeiele şi palatele lor, ziarele lor

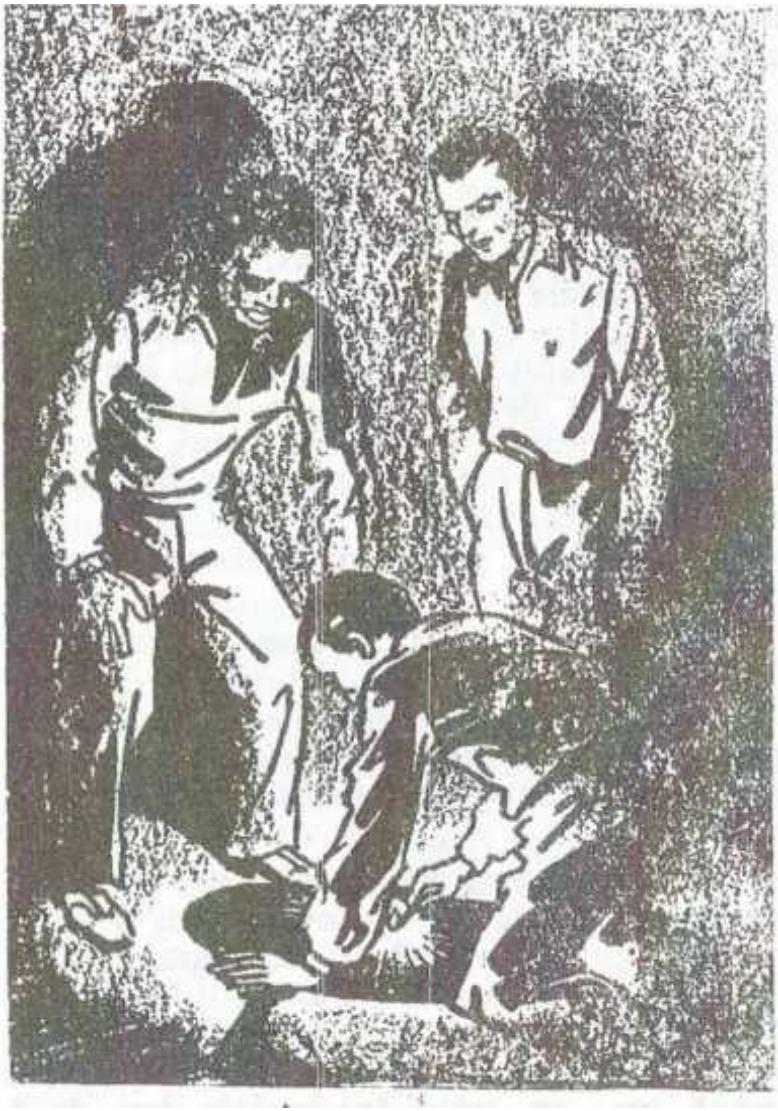

proprii, teatre şi cinematografe, tot astfel şi celelalte neamuri îşi au
cartierele lor în oraşul acesta de milioane de locuitori. Cel mai de temut însă este aşa zisul „Oraşul Chinezilor”, evitat în cursul nopţii chiar şi de cei, cari îl cunosc.

Barrow aduse pe cel doi prieteni tocmai într’acolo.

— Colo locuiesc ei, în casa „La balaurul roşiu”, – zise

el.

Casa indicată era un hotel chinezesc, poate cel mai bun din partea aceasta. Ce se ascundea însă după faţada ceea somptuoasă ?

— Să intrăm în restaurant, aşa ca să nu trezim bănuieli, şi să ne uităm o leacă primprejur. Poate că ne ajungem, astfel, scopul, – propuse Bill Gazon.

Ceilalţi doi fură de acord şi intrară cu toţii. Valetul dela uşă îi măsură de sus până jos, cu toate temenelele lor, după care-i conduse într'o încăpere unde se servea ceaiu.

Bill Gazon făcu comanda şi se uită în juru-i, aşa, ca din întâmplare. Chinezii cari consumau aci erau, toţi, negustori mai mult sau mai puţin bogaţi.

Fratele Theei însă se'nvârtise prea mult prin lume ca să se lase amăgit de aparenţe. Cu siguranţă că în casa aceasta, se'ncheiau afaceri ce se fereau de lumina zilei.

Întorcând capul, văzu, pe crăpătura unei portiere ce acoperea intrarea unei camere vecine, un mare număr de femei albe.

Ei, asta-i! Ce-or fi căutând aci aceste consângene ale rasei albe? Să fi fiind captive sau…?

Era firesc ca să presupuie că şi sora sa şi Rusoaica, prietena ei, erau ţinute aci închise: excelentă ascunzătoare, căci foarte rar de venea un Alb în localul acesta.

Fără să mai stea pe gânduri, se sculă şi se îndreptă spre portieră. N'ajunse însă bine acolo şi un Chinez îi aţinu, zâmbind, calea, spunându-i, politicos:

— Ieşirea e pe dincolo, domnule.

Bill Gazon se opri. Îşi da seama că nu trebue să întrebuinţeze forţa cât nu e sigur de bănuiala sa. Numai o stratagemă îi putea fi de folos.

După o scurtă meditaţie, socoti că a găsit soluţia.

— Aş vrea să fac cu d-ta o combinaţie, — zise el Chinezului.

Acesta se înclină, zâmbind din nou.

— Cu plăcere, domnule, Insă nu în camera aceea!

Bill Gazon se înapoiă, nepăsător, la masa sa, urmat de Chinez, pe care-l rugă să şadă.

— În casa asta locuiesc, actualmente, nişte Japonezi cu două fete albe, – zise el. Aş vrea să vorbesc cu dumnealor. Înlesneşte-mi d-ta să intru la ei şi facem o combinaţie admirabilă.

— Greu ! Cei pe cari îi cauţi nu locuiesc în casa asta.

Dar cine-s femeile alea albe de dincolo ? – întrebă Bill Gazon.

Vă'nşelaţi, domnule, în casa asta nu se află nicio femeie albă, – glăsui răspunsul.

— Ba da!

Şi, îndepărtând braţele întinse ale Chinezului, Bill Gazon se repezi la camera respectivă şi dete înlături portiera.

Înăuntru, şedeau cinci fete albe, cari se'ntoarseră spre el, speriate. Tânărul voia tocmai să le'ntrebe ceva, când doi servitori chinezi, pe cari nu-i observase, se'nghesuiră într'ânsul, căutând să-l împingă afară.

El însă îi îmbrânci şi se apropiă de fete.

O clipă în urmă. Fu înconjurat de toţi Chinezii, din ceainărie, cari îl înhăţară, smucindu-l din cameră.

Bill Gazon se lupta din răsputeri, dar ce folos faţă de forţa numerică ivită subit?

— Sam !

Dar Negrul n'avusese nevoie de acest îndemn, căci, de cum văzuse pe prietenul său în pericol, şi tăbărâse pe Chinezi, lovindu-i. Barrow, de asemenea, sărise în picioare, asociându-li-se.

De geaba însă se apărau cu disperare, căci numărul agresorilor creştea tot mai mult. Din toate încăperile veneau Chinezi şi se azvârleau asupra celor trei cari luptau cot la cot.

În mijlocul bătăliei, Bill Gazon auzi ţipătul uneia din cele cinci fete.

Întoarse puţin capul şi le văzu gonite, de nişte servitori chinezi, într'altă odaie.

Poate că şi sora sa Thea suferea, din când în curând,

aceeaşi soartă?

Scrâşni din dinţi, lovind cu înverşunare în indivizii galbeni.

Trebui Insă, în curând, să-şi dea seamă că toate sforţările-i erau zadarnice. Era cu neputinţă să biruie forţa aceasta numerică, ba dimpotrivă: erau de temut deznodăminte triste.

— Spre uşa şi apoi afară ! – strigă el celor doi prieteni.

Reuşi să inşface pe unul din agresori, să-l ridice şi să-l azvârle în capetele celorlalţi, astfel încât căzură cu toţii. Cu aceasta, prietenii căpătară, pentru un moment spaţiu liber şi grăbiră spre uşă. Fură însă ajunşi de agresori în vestibulul semi-întunecos şi înconjuraţi.

Chinezii vor fi ghicind intenţiunea lor, căci nu-i slăbeau. Cu toată apărarea lor energică, prietenii trebuiră să cedeze pas cu pas.

Bill Gazon se mira că Chinezii n’au recurs la cuţite.

Ce va fi având de gând banda galbenă cu ei?

Cum reflecta încă asupra acestui punct şi căuta să respingă pe adversari, auzi pe Barrow dând un ţipăt. Puţin după aceea, scoase o esclamare de spaimă şi Sam.

Ce s’o fi întâmplat?

Se uită, speriat, în juru-i, căutându-şi prietenii.

Lipseau amândoi.

În acelaşi moment, se pomeni cu un ghiont în piept, se împletici şi nimeri cu un picior în gol. Un al doilea ghiont îl răsturnă, rostogolindu-l undeva, într’un fund, pe nişte pietre umede.

Se sculă cu încetul, încercând să străbată întunericul, cu ochii. Unde erau cei doi prieteni ai săi?

— Sam! Barrow!

De două ori-un „da” slab. Vasăzică, erau aci cu el.

Se lămurise de-acum. Chinezii întrebuinţaseră o stratagemă şi anume: deschiseseră un chepeng.

În întuneric, prietenii nu observaseră nimic şi fuseseră aruncaţi peste spate jos. De aceea, ţipaseră cei doi.

Bill Gazon începu să-i caute, cu mâinile întinse. Îi găsi curând.

— Sunteţi răniţi? — întrebă, îngrijat.

Îl asigurară că, în afară de-o spaimă cumplită şi câteva sdrelituri, nu suferiseră nimic altceva. Nu căzuseră prea adânc.

Bill Gazon întinse braţele, dar n'ajunse până la tavan. Fiind întuneric, nu putea constata nici mărimea, nici înălţimea beciului.

— Am căzut într'o cursă şi acum trebue să vedem cum ajungem noi repede afară, căci o cred pe banda asta galbenă capabilă de orice, mai ales dacă-i adevărat că duşmanii noştri locuiesc în casa asta. Vor încerca să ne facă de petrecanie în vreun fel oarecare. E dar nevoie să ne grăbim, Haideţi, să căutăm o ieşire !

Barrow şi Sana il aprobară şi se sfătuiră cu toţii, cum ar putea scăpa.

Deodată, se ridică chepengul şi o rază de lumină se revărsă în închisoarea lor.

La marginea deschizăturii apărură două capete: un Chinez şi un Japonez. Erau figuri străine.

— Uite-l ! – exclamă Barrow surescitat, apucând de braţ pe Bill Gazon.

Capetele de sus dispărură imediat şi chepengul fu lăsat jos. Bill Gazon clătină capul.

— Te înşeli ! Nu e din Japonezii aceia cari au răpit pe surorile noastre. Am vorbit odată cu şeful bandei şi atât figura sa, cât şi ale servitorilor săi, mi s'au imprimat bine în minte. Sam îţi poate confirma că ăsta fuse un Japonez străin. Aşa dar, duşmanii noştri tot au plecat în Europa. Cu atât mai mult avem motiv să ieşim cât mai repede de aci şi să ne facem rost de parale pentru bilete.

Aprinse un chibrit şi, la licărirea slabă a flăcăruii, îşi roti ochii prin închisoare. Era un beciu mic, pătrat, fără ferestre, şi nu pu- tea'i pătrunde la el decât pe chepeng.

Cum să iasă dar?

Pe chepeng era cu neputinţă, căci era, desigur, încuiat. Tot atât de puţin putea sfărma lespezile groase, de

piatră.

La repetatele sfaturi ale Negrului, se căţăra pe umerii lui, încercând să ’mpingă în sus chepengul, dar degeaba. Era încuiat, aşa cum pe drept presupusese.

Când însă sări jos de pe umerii lui Sam, nimeri pe o placă de fier, pe care n’o văzuse. Îi cercă sunetul şi aprinse alt chibrit.

Un capac de fier era îmbucat în duşumea şi, judecând după mărimea lui, beciul va fi având o a doua ieşire.

Cu oarecare sforţare, Sam izbuti să dezbuce capacul şi zăriră un fel de puţ, împrejmuit de zid şi prevăzut cu nişte trepte de fier. Un miros de mucegai îi izbi.

Puţul da într’un canal mare.

Bill Gazon stete pe: gânduri. Canalul va fi ducând undeva, afară. Era un drum de care trebuia să se folosească.

— Să coborâm şi să încercăm de putem scăpa pe aci! Chinezii ne vor lăsa, deocamdată, în pace, aşa că, în cazul unei nereuşite, ne putem înapoia. Oricum, trebue să riscăm, căci altfel, cine ştie când vom putea ieşi!

Şi, fără să aştepte asentimentul prietenilor, coborî el cel dintâi, urmat imediat de Barrow şi Sam.

Şanţul ce servea de canal nu conţinea decât prea puţină apă şi, dacă ei aveau să meargă pe marginile lui, cu picioarele crăcănate, nu erau să vie în atingere cu ea.

Aprinzând, din când în când, câte un chibrit, spre a se orienta, Bill Gazon mergea încet înainte, urmat de ceilalţi doi.

Cât vor fi mers sub oraş, nici ei nu ştiau. Li se păru însă o veşnicie.

Deodată, Bill Gazon zări o dungă slabă de lumină venind de sus. Se uită într’acolo şi observă un puţ care da, probabil, afară, căci pe capacul stăvilarului pătrundea, prin diferite locuri, lumină.

Cu siguranţă că deasupra lor se afla o stradă.

— Pe aici ieşim iar în lume. Să’ncercăm să ridicăm capacul. Haide, Sam!

Şi Bill Gazon se sui cu Negrul, iar Barrow ca mai

slab, rămase să aştepte jos.

Capacul stăvilarului era straşnic îmbucat şi trebuiră să-şi încordeze toate puterile ca să-l mute din loc.

În cele din urmă însă, izbutiră, dar abia acum începea partea cea grea, şi anume să-l împingă cu băgare de seamă înlături, astfel ca să nu cadă înapoi, iar ei să se poată strecura pe deschizătura produsă. După sforţări mari, reuşiră.

Vie lumină se răsfrânse în puţ şi prietenii dădură un chiot de bucurie.

Bill Gazon se grăbi să iasă. După ce ochiu-i se obişnui cu soarele, privi în juru-i.

Se aflau într'o stradă pustie, într'un cartier necunoscut.

Ceilaţi doi ieşiră, la rându-le împingând, apoi, la loc capacul.

— Scăpărăm teferi din „Balaurul roşiu", dar uitarăm să plătim ceaiul, – râse Sam.

Bill Gazon era s'o pornească, împreună cu prietenii, spre casă, când îşi aminti de cele cinci fete pe cari le văzuse în localul chinezesc. Fără'ndoială că fiecare dintr'ânsele avea o mamă care plângea soarta copilului ei.

Era de datoria lui să anunţe poliţia.

— Să mergem întâi la circumscripţie! Poate reuşim în modul acesta să scăpăra fetele. Avem datoria să le ajutăm.

Se'ndreptară, deci, spre circumscripţia din apropiere, unde Bill Gazon povesti comisarului ceea ce descoperise în „Oraşul Chinezilor". Poliţistul îl ascultă cu atenţiune şi întrebă apoi:

— Eşti sigur de ce spui. Sir? De câtva, timp ni se comunică mereu dispariţii de fete, fără ca noi să le putem găsi.

Bill Gazon îi răspunse că cei doi prieteni pot confirma spusele sale. Comisarul intră, atunci, în legătură cu superiorii şi, peste zece minute câteva detaşamente de poliţişti pătrunseră, prin diferite puncte, în „Oraşul Chinezilor".

Veniră însă prea târziu.

„Balaurul roşiu” era în flăcări. Pompierii chemaţi nu putură face altceva decât să localizeze focul.

Incendiul fusese pus după un plan sistematic. Chinezii descoperiseră la timp fuga captivilor lor şi ştiau ce-i aşteaptă dacă ar interveni poliţia.

Ca să distrugă tot ce putea fi o mărturie împotriva lor, aprinseseră casa.

Sosirea poliţiei şi a pompierilor atrăsese un mare număr de gură-cască. Deodată, o mamă mică şi bătrână dete un ţipăt şi, rupând cordonul de soldaţi, alergă la mormanul de dărâmături fumegânde, de unde scoase o moartă de sub grinzile carbonizate.

Era fiica ei.

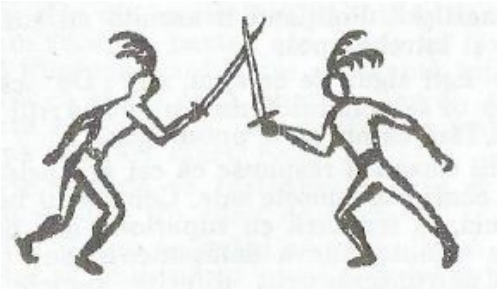

CAPITOLUL 2
Un accident

Bill Gazon luă pe Barrow la domiciliul său, împărţind

cu el ce brumă avea. Fraţii Barrow îi ajutaseră şi lui odată; acum voia şi el să ajute pe cel mic.

Apoi, căutară toţi trei de lucru, dar zadarnic.

Sam, care cunoştea grijile lui Bill Gazon şi-i le împărtăşea, îi făcu, după oarecare şovăire, diferite propuneri. Prietenul i le respinse, găsindu-lc nepotrivite.

— Să'ncercăm, atunci, să trecem Oceanul ca pasageri clandestini!

— Nici asta nu se poate, căci suntem trei. Afară de aceasta, vapoarele sunt strict controlate. M'am gândit că poate am găsi pe vreun vapor de lucru, dar sunt destui marinari şomeri, aşa că n'au nevoie de alde noi, muncitori de uscat.

În cele din urmă, după o căutare îndelungată, fură tocmiţi la construcţia unui sgârie-nori.

Negrul fu întrebuinţat la săpături, iar Bill Gazon şi Barrow fură predaţi unui şef care monta schela de ofel a acestei clădiri colosale.

El era foarte mândru de obârşia-i americană şi trata cam cu dispreţ pe cei doi.

— Ei, voi, cari sunteţi voinicoşi cu femeile, ia să vă văd eu la treaba şi de-mi sunteţi în stare de vreo ispravă!

Bill Gazon tăcu, dar Barrow avu imprudenţa să răspundă, ceea ce-i atrase dela început duşmănia şefului. Şi avea s'o simtă în curând.

Nu era tocmai uşor de nituit, la înălţimea ceea ameţitoare, traversele de fier. Afară de aceasta, şeful avea grijă ca munca cea mai grea să le revie celor doi prieteni albi şi le urmărea batjocoritor lucrul.

Seara, cei trei prieteni se'ntâlneau iar şi, vorbind de viitorul care li se prezintă plin de speranţe, uitau repede de toate necazurile.

Şeful însă nu înceta să persecute pe cei doi şi, într'o zi, după pauza de amiazi, pe când Bill Gazon se aşează pe o traversă ce trebuia trasă sus cu macaraua şi, în modul acesta, să ajungă mai repede la locu-i de lucru, şeful sări după el, reîncepând cu zeflemelele.

Tânărul însă nu-i răspundea nimic..

— Ei, nu te-ai săturat încă de munca asta grea?

— Te’nşeli, domnule şef. Ştiu să rezist, – răspunse Bill Gazon,

— Da? — se’ndârji celălalt. Dar şi când ţi-oiu da brânciu jos, va exista un olog mai mult pe lume.

— Cred însă că o vei lăsa mai moale.

Turbat de acest răspuns, şeful uită de orice prudenţă şi se vârî în Bill Gazon, Acesta se ţinu cu o mână de lanţ, iar cu cealaltă depărtă pe furios. Dar, în lupta aceasta, traversa începu să se clatine şi a-mândoi erau ameninţaţi să se rostogolească.

Şi, deodată, şeful alunecă de pe traversă, dar se încleştă de ea încă’n ultimul moment. Plin de prezenţă de spirit, Bill Gazon îl sprijini până acela se aşează iar bine, încleştându-se de lanţ. Capu-i era, tot, roşiu :

— Mi-o plăteşti tu mie!

— De ce? Fiindcă te-am ferit să nu cazi? — întrebă Bill Gazon.

Şeful nu-i răspunse şi amândoi ajunseră în tăcere la locul de lucru.

Bill Gazon ştia, de acum, că-şi crease un duşman. Nesimţindu-se însă cu nimic vinovat, nu prea se trecu cu firea, aşteptând cu calm evenimentele ce aveau să urmeze.

Fără să mai dea atenţie la adversarul său, îşi văzu de treabă.

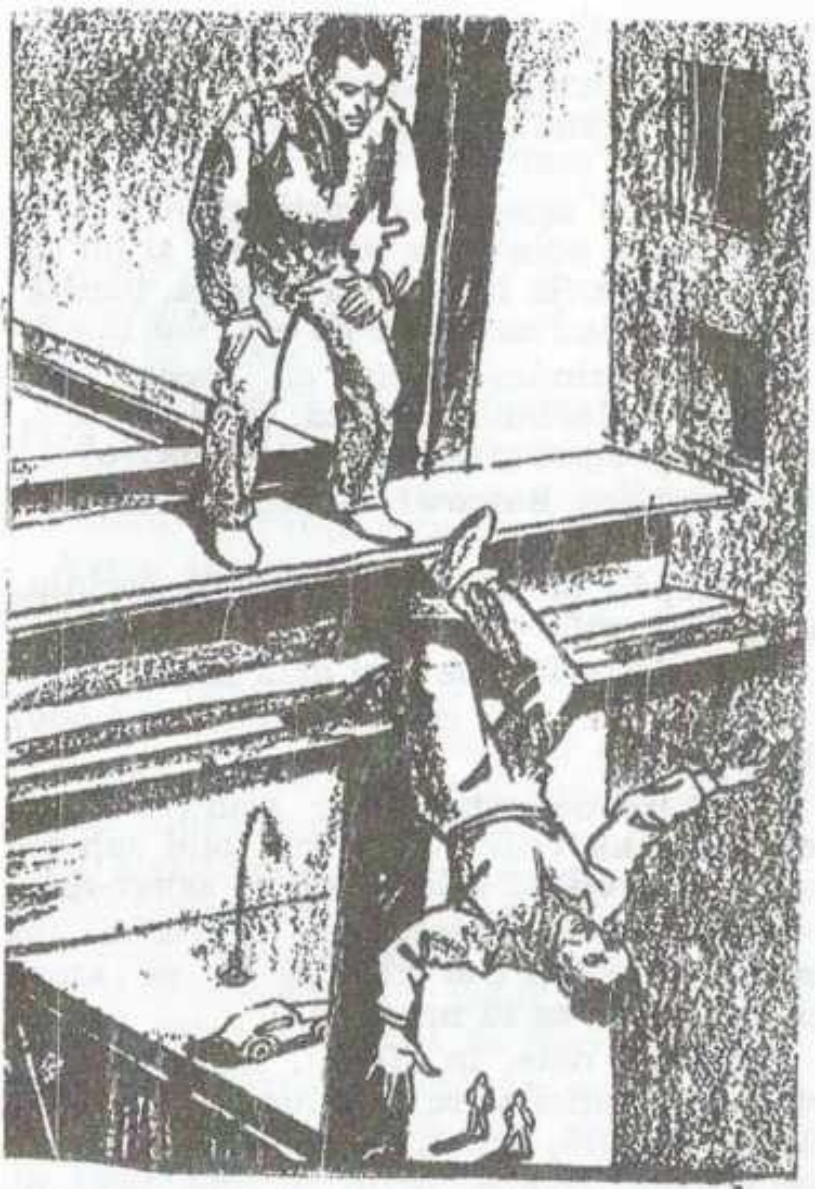

Pe când însă transporta, împreună cu Barrow, pe scândura de circulaţie, un material greu, spre a-l depune la locul fixat, le ieşi înainte şeful, strigându-le:

— Nu puteţi merge mai repede?

Ordinul nu era de executat, deoarece trebuiau să

umble cu multă precauţiune, fiece pas greşit însemnând o prăbuşire de neînlăturat şi moartea, unul trăgând după el pe celălalt.

Ca să evite orice explicaţiune, Bill împinse încetişor înainte pe Barrow, care se oprise. Şeful însă le împiedica trecerea, răcnind, cu obrazul roşiu ca un rac:

— De ce nu mergeţi mai repede?

— Dă-te la o parte, domnule şef; altfel, cădem toţi trei. Noi facem tot ce-i posibil, – răspunse Bill Gazon.

Şeful însă nu ţinu seamă de aceste cuvinte, şi gesticula vehement, încercând să-l apuce. Pe scândura îngustă însă nu putea de Barrow.

Bill Gazon aşteptă un răstimp în tăcere, dar şeful nu voia să se astâmpere şi nu se da la o parte. Şi, în vremea aceasta, bucata aceea grea de fier apăsa pe cei doi tineri.

Furia cuprindea încetul cu încetul pe Bill Gazon. Inebunise, adică, şeful şi ţinea, cu orice preţ, să provoace o nenorocire?

— Lasă jos, Barrow! — zise prietenului său.

Şi* după ce acela îi îndeplini dorinţa, întrebă pe şef:,

— În definitiv, ce vrei dela mine?

— Să-ţi cârpesc câteva palme, *my boy !* răcni celălalt.

— Şi trebue, asta, chiar acum? Să aşteptăm până vom avea teren solid sub picioare, – replică Bill Gazon cu sânge-rece.

Scândura de comunicaţie se clătina tot mai mult şi toţi trei trebuiră să se aşeze călare pe ea, ca să nu cadă.

Şeful îşi dete, în sfârşit, seamă de pericolul situaţiei şi se târî încet înapoi. Cei doi îşi putură, astfel, continua drumul, să- vârşindu-şi treaba. Şeful se uită după ei, de departe.

— Nu se termină bine chestia asta, – fu de părere Barrow.

— Aş vrea să evit orice ceartă, deşi nu mi-e de loc frică de păcătosu’ăsta, – zise Bill Gazon.

Când veni, peste puţin, pe schelă, în punctul unde macaraua electrică ridica iar o traversă, şeful se repezi la el şi-l plesni în obraz.

Tânărul, care nu prevăzuse acest atac, căzu pe spate; dar, din fericire, rămase agăţat, cu picioarele, de o grindă, plutind, de-acum, cu capul deasupra abisului.

Auzea tâmplele svâcnindu-i şi, o clipă, inima cât pe aci să-i înceteze de a bate, la vederea prăpastiei ce-i se căsca înainte. Ce mici par oamenii de aci, de sus! Dacă s'ar rostogoli acum, apoi praf s'ar alege de el.

În fata pericolului ce-l amenința, Bill Gazon căpătă puteri uriaşe.

Fără să cheme ajutor, se căzni să se urce singur înapoi; iar cum fu din nou pe schelă, trebui să se apuce de ceva şi să'nchidă, pentru câteva secunde, ochii, congestia răpindu-i orice sentiment de siguranţă.

După un răstimp, deschise ochii şi văzu pe şef privindu-l ţintă, iar după aceea, constatând că n'a păţit nimic, se duse încolo, fluerând un cuplet. De astădată însă, se terminase cu stăpânirea de sine a lui Bill Gazon.

— Eşti o canaliei

Şi, cu aceste cuvinte, sări la adversarul său, ca să-i înapoieze palma primită.

Şeful însă se aşteptase la acest atac, aşa că pară cu îndemânare prima lovitură. Bill Gazon însă nu se potoli; ci se'nghesuia mereu în duşman şi o încăierare aprigă se născu pe schelă, la o înălţime ameţitoare.

Pe când Bill Gazon nu ţinea decât să dea o lecţie adversarului, pentru perfida agresiune ce era să-l coste viaţa, acesta, în furia-i, voia să-l svârle jos. Tânărul însă îşi dete la timp seamă de intenţiunea turbatului şi-l îmbrânci înapoi.

Beligeranţii se apropiau tot mai mult de macara, dar n'auziră strigătul de alarmă al macaragiului.

Şeful reuşi să'nşface pe Bill Gazon şi ridicându-l, cu amândouă braţele, în văzduh, voi să-i arunce jos. Adversarul însă îi trase bărbia înapoi, astfel că şeful fu silit să slăbească strânsoarea şi, în momentul acela, Bill Gazon îl îmbrânci încolo.

Furiosul se poticni de o scândură şi izbi pe macaragiu. Acesta căzu şi răsuci pârghia dela frână.

Traversa, care tocmai trebuia cărată sus, se prăvăli cu o iuţeală sinistră, în abis, lovi un stâlp proptitor şi răsturnă toată schela.

Maşinile grele montate pe ea căzură, izbindu-se de scheletul de fier al construcţiei, trăgându-l după ele.

Se auzi un pârâit sgomotos şi totul se prăvăli ca un castel de cărţi de joc.

Pietonii asistară cu groază la înfiorătorul spectacol ce li se oferea fără voie. Apoi, răsunară ţipete de spaimă, al căror ecou se împrăştiă, cu iuţeala vântului, pe străzile imensului oraş. Pentru câteva minute, se păru că a dispărut viaţa din oraşul acesta în veşnic neastâmpăr.

După aceea, redeveni agitat şi o mulţime imensă alergă la locul accidentului.

Mai era puţin până la încetarea lucrului. Femeile, cari îşi aşteptaseră bărbaţii şi fraţii, iar acum îi ştiau îngropaţi sub dă- rămături, ţipau şi se văicărau.

Veniră şi primele cordoane de poliţişti, cari trebuiră să intervie cu bastoanele de cauciuc, spre a îndepărta lumea care se îmbulzea şi a face loc grupului de salvatori care se formase la iuţeală din lucrătorii rămaşi teferi şi elemente chemate dela alte construcţii.

Sub dărâmături zăceau oameni, neputincioşi.

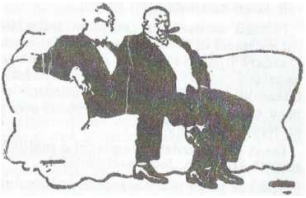

CAPITOLUL 3

Simpatie preţioasă

Sam se ferise la timp şi alerga de colo până colo, căutându-şi prietenul şi strigându-l pe nume. Necăpătând niciun răspuns, înţelese că acela era îngropat sub surpături.

Ajuta neobosit la operaţia greu de curăţire a terenului, muncind ca pentru doi.

Mâinile-i sângerau, iar de pe frunte îi curgea sudoarea. Nu da însă atenţie. În ochii-i ardea grija de soarta iubitului său prieten.

Se scoaseră primii morţi şi răniţi. Negrul găsi pe Barrow, care zăcea galben şt cu ochii închişi. Totuşi leziunile sale, provenite din striviri, nu erau de natură gravă.

Unde era însă Bill Gazon?

Sam continua să caute, deconcertat Deodată, auzi nişte chemări slabe de ajutor. Alergă într'acolo de unde veneau şi săpă, dând la o parte dărâmăturile. Neputând înainta destul de repede, ceru ajutorul câtorva lucrători şi, cu forţe unite, reuşiră, în sfârşit, să'nlăture traversele.

Bill Gazon zăcea într'un gol dintre nişte drugi, lângă şeful, în nesimţire, dar nerănit.

Cu un chiot de bucurie, Negrul îşi trase afară prietenul, îmbrăţişându-l cu efuziune. Rănile lui Bill Gazon erau neînsemnate şi putea merge singur, fără niciun ajutor.

-- Te-am sal… — îngână Sam emoţionat.

— Ştiu şi-ţi mulţumesc, camarad de inimă, – îl întrerupse Bill Gazon, luând-o trist spre casă.

Suma ce câştigaseră tot n'ajungea pentru bilet. Şi unde să obţie iar de lucru? Trebuiau iar să pornească în goană după dolari.

Pe drum, se auziră chemaţi de cineva din spatele lor. Întorcându-se, văzură pe şef alergând, cu câţiva tovarăşi, după ei.

— Uite, ăsta e nemernicul căruia-i se datorează catastrofa, din care cauză va trebui să răbdăm de foame câteva săptămâni! — le strigă şeful.

— Minţi! Dumneata ai început cearta şi voiai să mă

arunci jos, cum erai cât pe aci să reuşeşti întâia oară. Aşa dar, dumneata eşti vinovat de înfiorătoarea catastrofă.

Şeful nu voi, totuşi, să-şi recunoască nicio vină, ci, dimpotrivă, se apropiă, gata să lovească pe Bill Gazon. Tovarăşii săi se'nghesuiră şi ei.

El însă nu era de loc dispus să facă pe ţapul ispăşitor, aşa că se pregăti de apărare. Negrul îi dădu concursul şi se'ncepu o bătălie cumplită.

Ea rămase multă vreme nedecisă. Adversarii erau, ca număr, mai tari, dar cei doi prieteni se sinchiseau prea puţin de aceasta. Pe Bill Gazon însă-l plictisea lupta asta în stradă, unde se adunau zeci de curioşi, şi era hotărât s'o termine repede.

— Ascultă, Sam: ia tu în seama ta pe ceilalţi, ca să-l pot eu aranja în linişte pe şef! — zise Negrului.

— Foarte bine! Ne răfuim aşa mai uşor,

— Admise Sam.

Ce-i drept, seful era robust, dar nu putu rezista tehnicei de box a tânărului său adversar. Pe când el da orbeşte, ca un turbat, Bill Gazon îţi păstra calmul şi ţintea cu îndemânare.

Nu trecu mult şi, lovit de un upperkut în bărbie, duşmanul se prăbuşi la pământ.

Între acestea, Negrul fusese încolţit de cei patru agresori ai săi, dar iată că Bill Gazon îi sări într'ajutor. Ei îşi dădură, în curând, seama, de superioritatea celor doi prieteni şi se retraseră.

Fratele Theei îşi luă de braţ prietenul şi-l trase încolo.

— Haide, Sam! Nu-s de loc dispus să fiu obiect de spectacol al acestor gură-cască şi să mai fiu sâcâit şi de poliţie. Avem ceva mai important de făcut decât să ne pierdem timpul. Bietul Barrow zace în spital şi cum s'o termina asta nici eu nu ştiu.

— Las’că tot ne-o surâde norocul! — îl consolă Negrul.

— Ne-a cam părăsit în ultimul timp. N’ajunseră bine în camera lor, unde erau ocupaţi cu periatul hainelor, când gazda anunţă că o domnişoară caută pe Bill Gazon.

După oarecare şovăire, el o pofti înăuntru. Era detectiva particulară miss Evelyn Mosery, pe care o scăpase într’o noapte, din mâinile unor apaşi.

Uitase de mult întâmplarea şi iată că domnişoara îi apăru iar, întinzându-i mâna.

— Te miri de vizita mea, dar aflai de nenorocirea aceea teribilă şi sunt veselă să te găsesc sănătos.

— Dar de unde ştiţi că lucram la construcţia aceea? — se miră Bill Gazon.

Detectiva nu-i răspunse la întrebarea aceasta, dar îi zâmbi galeş. El îşi aminti că-i datorează ei adresa acestei locuinţi. Probabil că era în permanentă legătură cu gazda lui şi afla, astfel, tot ce el făcea.

— Scuzaţi-mă, miss Evelyn, că nu v'am oferit niciun scaun, dar sunt încă şi acum surprins de apariţia dumneavoastră subită. *Yes,* am lucrat la construcţia aceea, ca să-mi procur suma ce-mi trebue pentru un bilet de vapor. Din păcate, norocul nu m'a protejat şi trebue să caut, acum, în altă parte, de lucru.

— Eu am venit, de fapt, în cu totul altă chestiune, – declară detectiva. Am cercetat listele de pasageri ale agenţiilor de vapoare şi ştiu, acum, unde s'au îndreptat Japonezii cu surioara dumitale. Ţineam să ţi-o comunic. Au plecat în Lisabona.

— În Lisabona ! Şi eu n'am niciun ban! — murmură Bill Gazon.

Detectiva însă îl auzise şi scoase din poşetă un plic închis, pe care-i vârî în mâna tânărului, fără ca el să-şi dea bine seamă ce face dânsa.

— La revedere ! Îţi urez succes şi…

Detectiva ieşi, mai înainte ca Bill Gazon s'o fi putut reţine.

El se uită uluit, la scrisoarea pe care ea i-o vârâse în mână. Avea, ca adresă, numele lui. O desfăcu. Conţinea cinci sute de dolari şi o cartă de vizită, pe, care scria:

Primeşte, te rog, acest mic ajutor. După ce vei fi repurtat succes şi-ţi vei mai aminti de mine, îmi poţi înapoia suma. Îţi urez îndeplinirea tuturor dorinţelor,

A dumitale, EVELYN MOSERY

— Ce inimă bună la fata astal — zise Sam, care citise

peste umărul prietenului său cele scrise pe carta de vizită.

— De-acu' s'au isprăvit grijile ! Să ne grăbim s'o ştergem din America asta, care ne-a pricinuit atâtea deziluzii. Mai întâi însă, să mergem la spital, să vedem ce-i cu prietenul Barrow.

Şi se duseră la spital. Bolnavul se uită plin de nădejde la Bill Gazon. Acesta râdea voios; aşa dar, trebuia să fie ceva bun.

Culcă înapoi pe rănit în perine şi şezu pe marginea patului.

— Dragă Barrow, am avut mare noroc, căci tocmai aflai că Japonezii au plecat cu surorile noastre ia Lisabona.. Mă zoresc, acum, să-i urmăresc, căci am parale. De'ndată ce te faci sănătos, vii după noi. Îţi las bani de călătorie şi o să-ţi scriu şi din Lisabona. La revedere! N'am vreme şi mă grăbesc. Capul sus! Ne vom ajunge scopul.

Cei doi tineri, pe cari îi unea aceeaşi suferinţă, îşi strânseră mâinile.

Sam adusese ţigări lui Barrow, de cari acesta se bucură mult. Apoi, îl părăsi, împreună cu Bill Gazon.

Rusul se uită lung după, ei. Când se vor revedea?

— Mi-e foame straşnic. Ce zici: ne a-jung banii şi pentru un ospăţ sau să-mi strâng cureaua? — întrebă Negrul.

— O, ajung ! – îl asigură prietenul. Hai să mergem să mâncăm.

Şi intrară într'un birt, unde ocupară o masă goală.

Deodată, Sam lovi cu cotul pe Bill Gazon. Acesta ridică ochii şi zări în apropiere pe şef. Înghiţi în sec, căci nu-i făcea de loc plăcere să'ntâlnească înc'odată pe omul acela brutal.

Cu siguranţă că întâmplarea nu se va termina cu bine!

— Trebue să-i fim tare dragi de se tot ţine după noi, – şopti Negrul.

— Stai, liniştit, Sam! Poate că de astă-dată reuşim să evităm o ceartă.

Totuşi, dorinţa lui Bill Gazon n’avea să se îndeplinească. Şeful îi văzuse şi-şî aţâţă tovarăşii de masă.

Cum văzu că adversarul său se pregătea să plece, fără să-i dea atenţie, sări în picioare îşi alergă la masa lui, cu pumnii strânşi.

— De sigur că nu prea îţi convine întâlnirea asta, dar de astădată nu-mi scapi băiete! — răcni el.

— Cum adică să-ţi scap? Ai să mă laşi să plec liniştit.

Şi Bill Gazon se sculă încet şi, cum şeful ridica mâna să dea, se feri, parând cu îndemânare lovitura. O piedică şi şeful se rostogoli la pământ.

Tovarăşii îi săriră într’ajutor. Bill Gazon, se avântă pe masă şi, apucând o sticlă goală, ameninţă să sdrobească, cu ea, capetele agresorilor.

Aceştia rămaseră buimăciţi, dar apoi, la îndemnurile şefului, îl încolţiră.

El îşi puse, atunci, ameninţarea în practică.

În furia-i nemărginită, şeful scoase un cuţit şi se furişă, pe la spate, de adversar, dar Îl apucă să dea, căci Negrul îl înşfăcă de braţ, azvârlindu-l cât colo.

Între acestea, Bill Gazon îşi croise, cu ajutorul sticlei loc şi, urmat de Sam, ieşi în stradă. Alergară o bucată; apoi se opriră şi se uitară în jurul lor.

Duşmanii nu veneau după ei.

Bill Gazon se repezi în port, se interesă la agenţii de orele de plecare ale vapoarelor şi-şi făcu rost de bilete pentru el şi Sam. Apoi, cu ele în buzunar, se’ntoarse acasă.

Se simţea îndatorat să lase câteva rânduri de mulţumire fetei care-i ajutase. E drept că nu-i ştia adresa, dar gazda făgădui să-i predea scrisoarea.

A doua zi, cei doi prieteni şi stăteau la balustrada vaporului ce urma să-i ducă în Europa, uitându-se la ţărm, care din ce în ce se micşora.

Trecuseră în America prin zile bune şi rele, găsiseră acolo prieteni şi duşmani.

De-acum, îi aştepta o nouă luptă. Ce le era rezervat În Europa? Biruinţă definitivă sau înfrângeri noi?
